

Sygn. akt VII Ka 451/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska

Sędziowie SSO Danuta Hryniewicz (spr.)

SSO Magdalena Chudy

Protokolant st.sekr.sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Waśniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014r.

sprawy **K. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279§1 kk, art. 244 kk, art. 279§1 kk, art. 278§1 kk,

art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 279§1 kk w zb.

z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 279§1 kk w zw. z art. 283 kk, art. 278§1 kk w

zw. z art. 278§3 kk, art. 291§1 kk, art. 284§1 kk w zw. z art. 284§3 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kętrzynie II Wydziału Karnego

z dnia 11 marca 2014r. sygn. akt II K 519/13

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A. 420 (czterysta dwadzieścia) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonaną w postępowaniu odwoławczym i 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć i 60/100) zł tytułem podatku VAT od tego wynagrodzenia;

III zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

IV zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp.z o.o. w K. kwotę 1000 (jednego tysiąca) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII Ka 451/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kętrzynie wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt II K 519/13, w sprawie **K. B.** oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 06 kwietnia 2013r. do dnia 11 kwietnia 2013r. w miejscowości B. gm. K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zamka w drzwiach warsztatu dopasowanym kluczem dostał się do jego wnętrza skąd dokonał kradzieży krajcegi typu D., nagrzewnicy-dmuchawy, szlifierki kątovej marki B., siekiery, dwóch plastikowych pojemników z zawartością oleju napędowego, klucza planetarnego do kół, klucz pneumatycznego i innych przedmiotów o łącznej wartości 9 862 zł na szkodę P. K., oraz z tego samego warsztatu dokonał kradzieży butów, spodni i rękawic marki Y., rękawic na quada oraz akumulatora marki B. (...) o łącznej wartości 2 120 zł na szkodę A. K. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

II. w dniu 15 kwietnia 2013r. na trasie D. – W. – K. – S. gm. R., kierował samochodem osobowym V. (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanego wyrokiem (...) (...), tj. o czyn z art. 244 k.k.;

III. w okresie od 23 kwietnia 2011r. do dnia 26 kwietnia 2011r. w K. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie hali magazynowej oraz rozgięciu i wyłamaniu prętów dostał się jej wnętrza, skąd dokonał kradzieży przyczepki samochodowej N. o nr rej. (...), stelaża z plandeką koloru niebieskiego z reklamą firmy (...), spawarki M., szlifierki kątovej marki M., towotnicy pneumatycznej, dwóch butli gazowych, palników i innych przedmiotów o łącznej wartości 13 103 zł na szkodę J. S., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

IV. w okresie od 20 października 2012r. do dnia 21 października 2012r. w miejscowości S. gm. B. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu drewnianych drzwi w nowo wybudowanym budynku mieszkalnym dostał się jego wnętrza, skąd z pomieszczenia piwnicy dokonał kradzieży dwóch okien plastikowych i ośmiu sztuk kolanek do rynien o łącznej wartości 1.146 zł na szkodę M. Z., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

V. w okresie od 04 maja 2011r. do dnia 05 maja 2011r. w miejscowości B., gm. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterdziestu sztuk ramek rusztowania o wartości łącznej 2 000 zł na szkodę P. Ł., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VI. w okresie od 27 października 2012r. do dnia 28 października 2012r. w K. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu zamocowania kłódki w drzwiach piwnicznych w nowo wybudowanym budynku mieszkalnym dostał się jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży toalety podtynkowej, nagrzewnicy na butle gazową, dwóch szpadli marki F., skrzynki z wiertłami marki M., skrzynki z klamkami i innych przedmiotów o łącznej wartości 1.200 zł na szkodę D. Z., oraz przedmiotów w postaci pojemnika koloru szarego z zawartością zacieraczki do tynków, narożników tynkarskich, przewodów elektrycznych i innych przedmiotów o łącznej wartości 3.020 zł na szkodę T. S., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VII. w dniu 01 listopada 2012r w miejscowości T. gm. B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w zamiarze zaboru mienia, usiłował dostać się do wnętrza mieszkania A. W., po uprzednim wybiciu szyby okiennej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na uruchomienie się alarmu dźwiękowego, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.;

VIII. w okresie od 08 kwietnia 2012r. do dnia 09 kwietnia 2012r. w K. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu z drewnianej futryny skobla na którym była zawieszona kłódka zabezpieczająca drzwi pomieszczenia piwnicznego byłej suszarni dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży piły posuwnej marki M., wiertarki udarowej marki M., wyrzynarki marki M., wkrętarki E. i innych przedmiotów o łącznej wartości 3 869 zł na szkodę D. S. (1), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

IX. w okresie od dnia 02 maja 2010r. do dnia 03 maja 2010r. w R. przy ul. (...), z pomieszczenia myjni na stacji paliw (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia aluminiowej drabiny, pianownicy i pompy do oleju wartości łącznej 1 350 zł na szkodę M. F., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

X. w okresie od dnia 10 listopada 2009r. do dnia 11 listopada 2009r. w miejscowości P. gm. R. z terenu działki rekreacyjnej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia przyczepki samochodowej marki R. o nr rej. (...) o wartości 2 300 zł na szkodę A. D., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

XI. w miesiącu maju 2010r. w P. gm. R., dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu okna piwnicznego z futryną dostał się do wnętrza domu na terenie działki rekreacyjnej, skąd dokonał kradzieży poroża z czaszką, kapoka dziecięcego, odbojnika do łódki koloru niebieskiego i innych przedmiotów o łącznej wartości 1 116zł na szkodę A. D., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XII. w okresie od dnia 10 marca 2011r. do dnia 11 marca 2011r. w miejscowości B. gm. K. z terenu budowanego domu, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia okna dachowego V., rynien, rur spustowych, kolanek do rynien, wiatrołapów i drzwiczek do pieca centralnego ogrzewania o wartości łącznej 5 270 zł na szkodę A. Ł. (1) i A. Ł. (2), tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.;

XIII. w okresie od dnia 10 marca 2006r. do dnia 13 listopada 2008r. w K. z terenu zakładu (...) Sp. z. o. o., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia różnego rodzaju materiałów i akcesorii meblowych oraz innych przedmiotów o łącznej wartości 9 534,17 na szkodę wyżej wymienionej spółki, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIV. w okresie od dnia 19 marca 2011r. do dnia 20 marca 2011r. w R. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu i uszkodzeniu przesuwnych drzwi wejściowych do nowo budowanego domu o wartości 8.000 zł dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży szlifierki taśmowej marki E., piecyka typu (...), przewodu elektrycznego, schodów drewnianych i innych przedmiotów o łącznej wartości 1810 zł na szkodę M. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k.;

XV. w okresie od 08 listopada 2012r. do dnia 10 listopada 2012r. w miejscowości R. gm. B. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wypchnięciu okna na parterze budynku pałacu dostał się jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży skrzynki elektrycznej, łóżka polowego, siekiery, grzejnika elektrycznego i stolika turystycznego o łącznej wartości 950 zł na szkodę I. M., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.;

XVI. w okresie od 10 listopada 2012r. do dnia 11 listopada 2012r. w miejscowości R. gm. B. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wypchnięciu górnej części okna w budynku pałacu, a następnie otworzeniu zasuw dostał się jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży około 300 kg rur metalowych, oraz drabiny aluminiowej o łącznej wartości 450 zł na szkodę I. M., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.;

XVII. w okresie od 18 marca 2011r. do dnia 19 marca 2011r. w K. przy ul. (...) dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do remontowanego domu należącego do M. Ż., dostał się jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży różnego rodzaju elektronarzędzi marki H., przewodów antenowych, przewodów elektrycznych i innych przedmiotów o łącznej wartości 3250 zł na szkodę J. Ł., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XVIII. w okresie od dnia 23 października 2012r. do dnia 06 listopada 2012r. w miejscowości P. gm. R. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do pomieszczenia gospodarczego na terenie działki rekreacyjnej dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał kradzieży kuchni gazowej, butli gazowej, skrzynki z narzędziami, parasola ogrodowego i innych przedmiotów o łącznej wartości 3 840 zł na szkodę D. S. (2), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XIX. w okresie od dnia 19 października 2011r. do dnia 20 października 2011r. w K. przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzynastu sztuk ramek rusztowania o wartości łącznej 975 zł na szkodę D. W., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278§ 3 k.k.;

XX. w okresie od dnia 22 lipca 2012r. do dnia 31 sierpnia 2012r. w miejscowości D. gm. R. na terenie posesji oznaczonej nr (...), pomógł dla Ł. P., R. M. i W. G. w ukryciu samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność W. P. o wartości 20.000 zł wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego w ten sposób, że przechowywał go na terenie wyżej wymienionej posesji, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.;

XXI. w okresie od dnia 22 lipca 2012r. do dnia 31 sierpnia 2012r. w miejscowości D. gm. R. na terenie posesji oznaczonej nr (...), dokonał przywłaszczenia zmieniarce płyt CD stanowiącej wyposażenie samochodu A. (...) o nr rej. (...) o wartości 300 zł na szkodę W. P., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 3 k.k.;

XXII. w dniu 10 lutego 2013r. w K., dokonał przywłaszczenia telefonu komórkowego S. o nr (...) o wartości 600 zł na szkodę K. S., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 3 k.k.;

XXIII. w okresie od miesiąca czerwca 2012r. do miesiąca września 2012r. w miejscowości M. woj. (...) z pokoju hotelowego restauracji (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki G. (...) model V. (...) wraz z pilotem i dekodera do odbioru cyfrowej telewizji (...) wraz z pilotem o wartości łącznej 740 zł na szkodę B. K., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k.;

XXIV. w okresie od dnia 13 listopada 2011r. do dnia 28 listopada 2011r. w miejscowości T. gm. B. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu okna dostał się do wnętrza mieszkania, skąd dokonał kradzieży grzejników aluminiowych, drzwi łazienkowych, pompy do pieca centralnego ogrzewania, kuchenki mikrofalowej A., dwóch anten pokojowych, wieszaka na ubrania, dwóch leżaków i innych przedmiotów o łącznej wartości 2020zł zł na szkodę A. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XXV. w 2009r. w miejscowości (...) gm. K. z pomieszczeń garażowych, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech lewarków hydraulicznych, piły kontowej B., kompletu kluczy w futerale marki Y. i innych przedmiotów o wartości łącznej 1 850 zł na szkodę R. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

orzekł:

I. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, VII, oraz czynów z pkt XV i XVI, przy czym przyjął, że czyny z pkt XV i XVI stanowią jedno przestępstwo określone w art.279§1 kk w zw. z art.12 kk i za to z mocy art.279§1 kk skazał go za każdy z tych czynów, zaś na podstawie art.279§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt III, XXIV i za to z mocy art.279§1 kk skazał go za każdy z tych czynów, zaś na podstawie art.279§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu i za to z mocy art.244 kk skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XIII czynu i za to z mocy art.278§1 kk skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XX czynu i za to z mocy art.291§1 kk skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XXI czynu, przy czym przyjmuje, że czyn ten stanowi wykroczenie określone w art.119§1 kw i za to z mocy art.119§1 kw skazał go na karę 20 (dwudziestu) dni aresztu,

VII. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XXII czynu i za to z mocy art.284§1 kk w zw. z art.284§3 kk skazał go, zaś na podstawie art.284§3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XXIII czynu i za to z mocy art.278§1 kk w zw. z art.278§3 kk skazał go, zaś na podstawie art.278§3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt XXV czynu i za to z mocy art.278§1 kk skazał go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

X. w ramach zarzucanych w pkt IX, X, XI czynów uznał oskarżonego K. B. za winnego tego, że:

1. w okresie nie wcześniej niż od dnia 02 maja 2010r. przyjął przedmioty w postaci: aluminiowej drabiny, pianownicy i pompy do oleju wartości łącznej 1 350 zł na szkodę M. F. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk

2. w okresie nie wcześniej niż od dnia 10 listopada 2009r. przyjął przyczepkę samochodowa marki R. o nr rej. (...) o wartości 2300zł na szkodę A. D. wiedząc, że pochodzi ona z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

3. w okresie nie wcześniej niż od dnia 10 maja 2010r. przyjął przedmioty w postaci: poroża z czaszką i kapoka dziecięcego łącznej wartości 576 zł na szkodę A. D. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk

i za to za to z mocy art.291§1 kk skazuje go za każdy z tych czynów, zaś na podstawie art.291§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. w ramach zarzucanych w pkt IV, V, VI, VIII, XII, XIV, XVII, XVIII, XIX czynów uznał oskarżonego K. B. za winnego tego, że :

1.

1. w okresie nie wcześniej niż od 20 października 2012r. przyjął przedmioty w postaci: dwóch okien plastikowych i ośmiu sztuk kolanek do rynien o łącznej wartości 1 146 zł na szkodę M. Z. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

2. w okresie nie wcześniej niż od 4 maja 2011r. przyjął przedmioty w postaci czterdziestu sztuk ramek rusztowania o wartości łącznej 2 000 zł na szkodę P. Ł. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

3. w okresie nie wcześniej niż od 27 października 2012r. przyjął przedmioty w postaci: pojemnika koloru szarego z zawartością zacieraczki do tynków, wiązki narożników stalowych tynkarskich w ilości 22 sztuk, przewodu elektrycznego koloru pomarańczowego, przewodu elektrycznego koloru czarnego z wtyczką jednofazową z uziemieniem o łącznej wartości 2 430 zł na szkodę T. S. oraz przedmiotów w postaci spłuczki do zabudowy K., dwóch szpadli marki F., skrzynki z wiertłami M., skrzynki koloru czarnego z klamkami, muszli klozetowej K., słoneczka gazowego o łącznej wartości 750 zł na szkodę D. Z. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

4. w okresie nie wcześniej niż od 8 kwietnia 2012r. nabył przedmioty w postaci: piły posuwowej marki M., wyrzynarki marki M., wkrętarki E., pudełka z koronami do wyrzynania otworów w glazurze łącznej wartości 1 590 zł na szkodę D. S. (1), wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

5. w okresie nie wcześniej niż od dnia 10 marca 2011r. przyjął przedmioty w postaci: rynien, rur spustowych, kolanek do rynien, wiatrołapów i drzwiczek do pieca centralnego ogrzewania o łącznej wartości 4 000 zł na szkodę A. Ł. (1) i A. Ł. (2) wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

6. w okresie nie wcześniej niż od dnia 19 marca 2011r. przyjął przedmioty w postaci: pistoletu z pianką T., piecyka typu koza, przewodu elektrycznego i rozkładanych schodów drewnianych o łącznej wartości 860 zł na szkodę M. W. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

7. w okresie nie wcześniej niż od dnia 18 marca 2011r. przyjął szlifierkę kątową marki H. wartości 600zł na szkodę J. Ł. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

8. w okresie nie wcześniej niż od dnia 23 października 2012r. nabył przedmioty w postaci: klucza koloru czerwonego Żaba, wkrętaka T., miary O., poziomicy koloru czerwonego T., piły ręcznej Y., parasola koloru granatowego, szpadla koloru żółtego, przedłużacza koloru pomarańczowego, kanistra koloru czerwonego, grabi ogrodowych, butli gazowej koloru zielonego z reduktorem, skrzynki czarno – czerwonej z zawartością narzędzi, skrzynki z wiertłami, koloru czarnego P., szczotki o łącznej wartości 1 680 zł na szkodę D. S. (2) wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk,

9. w okresie nie wcześniej niż od dnia 19 października 2011r. przyjął przedmioty w postaci: trzynastu sztuk ramek rusztowania o wartości łącznej 975 zł na szkodę D. W. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego tj. czynu z art.291§1 kk

i za to za to z mocy art.291§1 kk skazał go za każdy z tych czynów, zaś na podstawie art.291§1 kk w zw. z art.91§1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.85 kk, art.86§1 kk i art.91§2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego K. B. kary jednostkowe pozbawienia wolności i w ich miejsce orzekł karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ,

III. na podstawie art.46§1 kk orzekł wobec oskarżonego K. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- A. K. (1) kwoty 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych),

- P. K. kwoty 3506zł (trzy tysiące pięćset sześć złotych),

- J. S. kwoty 3850 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt złotych),

- A. W. kwoty 1270 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt złotych),

IV. na podstawie art.63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 15.04.2013r. do dnia 13.12.2013r. oraz od dnia 12.01.2014r.,

V. na podstawie art. 230§2 pkp orzekł zwrot oskarżonemu dowodów rzeczowych w postaci drabiny drewnianej i kawałka szarego materiału;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. A. kwotę 972 zł (dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, w tym 300 zł (trzysta złotych) za postępowanie przygotowawcze oraz kwotę 223, 56zł (dwieście dwadzieścia trzy złote 56/100) tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

VII. na podstawie art.624§1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. w K. kwotę 2 361,60 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych 60/100).

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony K. B. oraz jego obrońca.

Oskarżony K. B. zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając:

1. odnośnie czynu z punktu IV aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z dowolnej i nie mającej oparcia w materiale dowodowym oceny pomówień - wyjaśnień A. S., co skutkowało przyjęciem, iż dopuścił się przestępstwa z art. 291 § k.k. na szkodę M. Z.. Wymieniony wyjaśnił, iż okna będące przedmiotem przestępstwa zostały dostarczone do garażu przez A. S., który wykorzystał je - za jego zgodą - przy aranżacji garażu na warsztat samochodowy;

2. odnośnie czynu z punktu VIII aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż dopuścił się przestępstwa z art. 291 § k.k., pomimo iż przedmioty opisane w tym zarzucie faktycznie nabył w drodze kupna od M. S.;

3. odnośnie czynów z punktów IX, X i XI aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż miał świadomość bezprawnego pochodzenia przedmiotów opisanych w w/w zarzutach. Odnośnie przyczepy samochodowej wskazał, iż odpowiedzialnym za jej dostawę na teren posesji w D. był W. K.. Drabinę nabył natomiast od M. C.. Ponadto wskazał, iż nieruchomości w D. stanowią współwłasność kilku osób. Odstąpiono natomiast od zbadania, które ze skradzionych przedmiotów do kogo należały i kto był odpowiedzialny za ich umieszczenie w określonych pomieszczeniach.

4. odnośnie czynu z punktu XII aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż dokonał zaboru okien dachowych, które faktycznie stanowiły ekwiwalent za należne mu, a niewypłacone, wynagrodzenie;

5. odnośnie czynu z punktu XIII aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż dopuszczał się kradzieży na szkodę (...). Opisane w zarzucie przedmioty, które były drugiego sortu, pozyskiwał legalnie i za zgodą przełożonych.

6. odnośnie czynu z punktu XV aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z dowolnej i nie mającej oparcia w materiale dowodowym oceny pomówień - wyjaśnień A. S. i W. G., co skutkowało przyjęciem, iż dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę I. M.. Wymieniony wyjaśnił, iż przedmioty w postaci grzejnika elektrycznego, łóżka polowego, które znaleziono w garażu jego brata zostały tam umieszczone przez A. S.;

7. odnośnie czynu z punktu XVIII aktu oskarżenia - błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne przyjęcie, iż dopuścił się przestępstwa z art. 291 § k.k., pomimo iż przedmioty opisane w tym zarzucie nabył w drodze wymiany od W. G.;

8. obrazę art. 5 § 2 k.p.k. poprzez interpretację wszelkich wątpliwości na jego niekorzyść;

9. rażąco niewspółmierność kary poprzez wskazanie, iż nie zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Wymieniony podniósł, iż pozytywnej prognozy kryminologicznej dowodzą pominięte przez Sąd okoliczności łagodzące, w tym to, że do 2010 r. podejmował zatrudnienie, nadto zapewniał opiekę babci, a aktualnie obowiązany jest dostarczać środki utrzymania dziecku.

W oparciu o powyższy zarzut apelujący wniósł o niewinnianie od popełnienia w/w przestępstw, nadto o złagodzenie kary orzeczonej za pozostałe przypisane mu w wyroku czyny.

Obrońca K. B. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie art. 85 k.k. poprzez przywołanie go w podstawie prawnej orzeczenia wymiaru kary łącznej (punkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku), podczas gdy art. 91 § 2 k.k. stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej w przypadku jej orzekania w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo;
2. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 k.p.k., polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż przypisanie oskarżonemu czynów z punktów IV, V, VI, VIII, XII, XIV, XVII, XVIII, XIX aktu oskarżenia nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia, co miało wpływ na treść wyroku, albowiem skutkowało niezasadnym skazaniem oskarżonego pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela,
3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegające na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów z punktów: IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXIII, XXV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy swobodna ocena materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do odmiennego wniosku,
4. rażąco niewspółmierną surowość orzeczonej kar), wynikającą z niewskazania przez Sąd I instancji żadnej okoliczności łagodzącej, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu zbyt surowej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

W oparciu o powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu w punkcie VI 1-9 wyroku czynów i wymierzenie mu odpowiednio łagodniejszej kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wraz z przytoczoną na ich poparcie argumentacją nie zasługiwały na uwzględnienie. Tym niemniej, z uwagi na stwierdzenie z urzędu uchybienia procesowego dotyczącego obrazu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., nie zachodziły podstawy do uznania ich za oczywiście bezzasadne. Z uwagi na tożsamość stawianych w nich zarzutów celowym było ich łączne omówienie.

Na wstępie wskazać wypada, iż Sąd Rejonowy w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia przedstawił w pisemnych motywach wyroku, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonego K. B. w zakresie przypisanych mu przestępstw, rodzaju i stopniu jego zawinienia, a także co do okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia o karze. Wnioski ocenne Sądu meriti wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.). Zaprezentowanemu w uzasadnieniu spełniającym wymogi art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. stanowisku nie sposób zarzucić zatem niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki. Pozostaje więc ono pod pełną ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k.

W kontekście powyższego nie sposób podzielić wywodów apelujących odnośnie dopuszczenia się przez Sąd I instancji obrazu przepisu art. 7 k.p.k. skutkującego błędnymi ustaleniami w zakresie popełnienia przez K. B. przypisanych mu w wyroku jednostkowych, jak też wchodzących w ciąg przestępstw, czynów - pierwotnie opisanych w punktach IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXIII, XXV aktu oskarżenia. I tak podkreślić należy - odnosząc się do wywodów K. B. przedstawionych w apelacji - iż wymieniony wyjaśniając na rozprawie przyznał się do sprawstwa czynu z punktu XIII a/o, tj. wypełniającego znamiona art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz szczegółowo opisał swój udział w popełnieniu czynu z punktu XV a/o, który został zakwalifikowany - łącznie z czynem z punktu XVI a/o - przez Sąd meriti jako przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wchodzące w skład ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. (punkt I wyroku). Co istotne, jego wyjaśnienia w tym zakresie znalazły potwierdzenie w zeznaniach D. B., A. S. oraz treści protokołów przeszukań pomieszczeń, oględzin i okazania rzeczy. Nie zachodzą zatem podstawy

do ich podważenia. Tym bardziej, że twierdzeniom oskarżonego z apelacji, jakoby wszedł w posiadanie przedmiotów pochodzących z zakładu (...) Sp. z o.o. za wiedzą przełożonych - którzy mieli wyrażać zgodę na wynoszenie przez niego poza zakład części wybrakowanych bądź uszkodzonych - przeczą twierdzenia D. B.. Świadek ten jednoznacznie wykluczył bowiem, aby pracownicy mieli uprawnienie do samowolnego, bez uzyskania stosownej zgody na piśmie, rozporządzania przedmiotami znajdującymi się na terenie zakładu i to niezależnie od ich stanu technicznego.

Podobnie nie znalazły potwierdzenia wywoły K. B., jakoby zabezpieczone na terenie użytkowanych przez niego pomieszczeń przedmioty w postaci skrzynki elektrycznej, łóżka polowego, siekiery, grzejnika elektrycznego i stolika turystycznego - jak też około 300 kg rur metalowych oraz drabiny aluminiowej - stanowiące własność I. M. nie zostały przez niego pozyskane w drodze kradzieży po uprzednim dokonaniu włamania do budynku pałacu w miejscowości R.. Z jasnych i konsekwentnych zeznań A. S. wynika bowiem, iż K. B. dwukrotnie wkraczał do wskazanego obiektu, skąd zabierał w celu przywłaszczenia opisane w zarzutach przedmioty. Co istotne, nie ulega wątpliwości, że relacje wymienionego świadka - występującego uprzednio w roli oskarżonego - miały charakter tzw. „dowodu z pomówienia” i z tego też względu winny być ocenione ze „szczególną wnikliwością”

i „z należytą ostrożnością”. Taka jednakże sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy depozycje A. S. poddał bowiem wnikliwej analizie podkreślając, iż były one na całym etapie postępowania stanowcze i konsekwentne, nadto zgodne z logiką wypadków i zeznaniami innych świadków. Wymieniony jednoznacznie opisywał swój udział w poszczególnych zdarzeniach nie dążąc przy tym do przerzucenia odpowiedzialności na K. B. celem umniejszenia swego stopnia zawinienia. Opis inkryminowanych wypadków podtrzymał również po wydaniu wobec jego osoby wyroku skazującego - kiedy to występował w charakterze świadka i nie miał żadnego interesu w bezpodstawnym pomawianiu oskarżonego, z którym to wszak łączyły go relacje koleżeńskie. Podzielić zatem należy jako słuszne zapatrywanie Sądu meriti, iż jego relacje zasługują na miano w pełni wiarygodnych.

Co więcej, w świetle logicznych i spójnych zeznań A. S. -korespondujących z wywodami A. P., R. M., Ł. P., B. K., R. S., A. D., M. Z., P. Ł., T. S., D. Z., D. S. (1), A. i A. Ł. (2), M. W., J. Ł., D. S. (2), D. W., A. K. (2), T. K., M. C. i T. W. oraz treścią protokołów okazań i przeszukań - nie znajdują uzasadnienia również zarzuty obrony, jakoby zachodziły podstawy do kwestionowania ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie popełnienia przez K. B. przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. (punkt VII a/o), z art. 291 § 1 k.k. (punkt XX a/o), z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. (punkt XXVIII a/o) i z art. 278 § 1 k.k.(punkt XXV a/o), jak też przypisanych mu w ramach czynów zarzuconych aktem oskarżenia w punktach IX, X i XI oraz IV, V, VI, VIII, XII, XIV, XVII, XVIII i XIX - dwóch ciągów przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Podkreślić wszak należy, iż z samego faktu, iż oskarżony nie przyznaje się formalnie do sprawstwa we wskazanym zakresie, nie można wywodzić przesłanek do jego uniewinnienia. Trzeba mieć wszak na uwadze, że opisane w zarzutach przedmioty zostały odnalezione na posesji mieszczącej się w budynku przy ul. (...) w K. oraz znajdującym się w jego pobliżu garażu, jak też w pomieszczeniach gospodarczych i mieszkalnych domu w miejscowości D., gm. R. - które w inkryminowanym czasie były stale użytkowane przez oskarżonego. Sam oskarżony wskazał zaś, że szereg z nich, (tj. okna stanowiące własność M. Z., piłę posuwną marki M., wiertarkę udarową marki M., wyrzynarkę marki M., wkrętarcę E. - stanowiące własność D. S. (1), przyczepy samochodowej marki R. - stanowiącej własność A. D., okna dachowe stanowiące własność A. i A. Ł. (2), kuchnię i butle gazową, skrzynki z narzędziami, parasol ogrodowy - stanowiące własność D. S. (2)), pozyskał - w drodze kupna, zamiany bądź wymiany - od osób, co do których miał wiedzę, iż nie posiadają stałego zatrudnienia, ani nie dysponują majątkiem umożliwiającymi im ich nabycie. Trzeba zwrócić natomiast uwagę, że już tylko w/w wskazane przedmioty zostały wycenione na łączoną kwotę około 10.000 zł, której nie sposób uznać - jak czyni to w apelacji oskarżony - za niezbyt wygórowaną. Z tego też względu przedstawiony przez skarżącego pogląd odnośnie braku świadomości ich bezprawnego pochodzenia zdaje się dalece bezkrytyczny, by nie rzec naiwny. Tym bardziej, że fakt przyjmowania i nabywania przez oskarżonego rzeczy pochodzących z przestępstwa potwierdził jednoznacznie A. S., który informację na ten temat czerpał z bezpośrednich obserwacji oraz od samego zainteresowanego.

Całkowicie chybionymi jawią się nadto twierdzenia K. B., jakoby okno dachowe V., które było przedmiotem zarzucanego mu przestępstwa w punkcie XII aktu oskarżenia, stanowiło ekwiwalent za należne mu, a niewypłacane, wynagrodzenie z tytułu wykonanych prac budowlanych. Przytoczone okoliczności wynikają bowiem wyłącznie z

gołosłownych twierdzeń oskarżonego, które nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym przedmiotowej sprawy. Świadkowie A. Ł. (2) i P. Ł. - osoby obce dla oskarżonego i nie mające interesu w kierowaniu pod jego adresem bezpodstawnych oskarżeń - jasno i dobitnie zeznawali wszak, iż okno to - wraz z innymi rzeczami - zostało skradzione z placu budowy domu w miejscowości B., gm. K..

Podobnie nie mogły zostać podzielone twierdzenia oskarżonego przedstawione w apelacji, jakoby zabezpieczone na posesji mieszczącej się w budynku przy ul. (...) w K. oraz znajdującym się w jego pobliżu garażu, jak też w pomieszczeniach gospodarczych i mieszkalnych domu w miejscowości D., gm. R., przedmioty pochodzące z przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem mogły się tam znaleźć w wyniku działań innych osób. Przesłuchani na tę okoliczność świadkowie A. K. (2), M. G., S. G., M. C., T. K., Ł. C. i M. K. zaprzeczyli kategorycznie, aby składowali w pomieszczeniach użytkowanych przez oskarżonego, bądź przechowywali tam, jakiegokolwiek rzeczy. Nie zachodzą tym samym miarodajne podstawy do odmówienia im wiary.

W konsekwencji powyższych rozważań stwierdzić należy, że sprawstwo i wina K. B. w zakresie wszystkich - zarówno kwestionowanych w obu apelacjach, jak też tych, co do których rozstrzygnięcie zostało przez skarżących zaakceptowane - przypisanych mu wyrokiem czynów nie budzi wątpliwości. Nie zasługiwał zatem na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jak wynika z ugruntowanego w tym zakresie stanowiska Sądu Najwyższego do obrazy tego przepisu mogłoby dojść bowiem jedynie wówczas, gdyby sąd orzekający powziął nie dające się usunąć wątpliwości i poczytał je na niekorzyść oskarżonego, albo powinien był stwierdzić istnienie takich wątpliwości, a następnie rozstrzygnąć je na jego korzyść, ale tego nie uczynił. Do uchybienia zasadzie in dubio pro reo nie dochodzi natomiast, gdy tylko strona żywi takie wątpliwości, w szczególności na skutek odmiennej oceny materiału dowodowego, przy jednoczesnym odstąpieniu od wykazania, że - dokonana przez sąd - uchybia wymogom określonym w art. 7 k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V KK 403/08).

Co więcej, nie sposób zaaprobować stanowiska obrońcy oskarżonego, jakoby Sąd Rejonowy uznając K. B. w ramach zarzucanych mu w punktach IV, V, VI, VIII, XII, XIV, XVII, XVIII, XIX aktu oskarżenia czynów z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 3 k.k. - winnym popełnienia ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. dopuścił się przekroczenia granic oskarżenia i tym samym naruszył art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. Podkreślić wszak wypada, iż dopuszczalność przypisania sprawcy przestępstwa paserstwa zamiast zarzuconej kradzieży czy kradzieży z włamaniem nie budzi wątpliwości zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1932 r., II 1 K 403/32 - Zb. O. SN 1932, z. VII, poz. 146, z dnia 1 lutego 1934 r., 1 K 958/33 - OSP 1934, poz. 346, z dnia 23 października 1934 r. 2 K 1198/34 - Zb. O. SN 1935, z. IV, poz. 170, z dnia 23 lutego 1938, 1 K 637/37 - Zb. O. SN 1938, z. IX, poz. 216, z dnia 23 września 1994 r., II KRN 173/94 - OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9 z aprobowaną glosą J. Satko - Palestra 1995, z. 7 - 8, s. 231 i inne, postanowienie SN z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 139/11 - OSNKW 2011, z. 9, poz. 84 z glosami: A. Zolla i J. Satko - OSP 2012, z. 4, poz. 35, wyrok SN z dnia 15 marca 2012 r., V KK 240/11 - Lex 1157588, J. Bednarzak: Czy oskarżenie za kradzież wyklucza skazanie za paserstwo? - NP 1963, nr 4 - 5, s. 497-501 oraz literatura powołana w tych judykatach, glosach i artykule). Nie negując zatem zapatrywania skarżącego, iż w każdym przypadku należy badać, czy sąd skazując za inaczej opisany i zakwalifikowany czyn zmieścił się w granicach zdarzenia historycznego, które było podstawą skargi, stwierdzić trzeba, że niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia granic oskarżenia. W omawianym przypadku wyznacznikami zachowanej tożsamości czynów zarzucanych i przypisanych K. B. były bowiem: ten sam przedmiot ochrony, te same przedmioty czynności wykonawczych, tożsame osoby pokrzywdzonych, ta sama postać i rodzaj zamiarów towarzyszących każdorazowo sprawcy, miejsce jego działań i zbliżony czas poszczególnych zachowań. W tym miejscu zaznaczyć wypada, iż określone w wyroku początkowe okresy inkryminowanych działań oskarżonego pokrywają się z opisami czynów z zarzutów co dowodzi, iż mają one wspólny obszar wyznaczony granicami aktu oskarżenia. Pogląd o pozostaniu Sądu I instancji w ramach oskarżenia ulega nadto wzmocnieniu, jeśli zważy się, że przedmiotem wszczętego i zakończonego postępowania karnego były czyny polegające na bezprawnym wejściu w posiadanie cudzej rzeczy (tak S. Śliwiński i J. Bednarzak na kanwie tego typu spraw). W związku z powyższym uznać trzeba, że czyny zarzucone i czyny przypisane oskarżonemu dotyczą tych samych zdarzeń faktycznych, mianowicie występnego wejścia w posiadanie szeregu - szczegółowo opisanych w

zarzutach - przedmiotów, będących własnością pokrzywdzonych. Ustalenie, że oskarżony posiadał te przedmioty nie za pomocą przestępnego zaboru, lecz za pomocą przestępnego nabycia, nie uchyla ich tożsamości w rozumieniu ustawy, a jedynie nadaje im inną postać faktyczną. Z tego też względu przypisanie oskarżonemu K. B. przez Sąd Rejonowy ciągu przestępstw paserstwa zamiast zarzuconych mu pierwotnie przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem uznać wypada za rozstrzygnięcie prawidłowe.

Niezależnie od powyższego - z urzędu - wskazać wypada, iż Sąd Rejonowy uznając oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. - wchodzącego w skład ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. (punkt I wyroku) - zaakceptował opis czynu z punktu VII aktu oskarżenia, w którym prokurator nie odnotował, iż celem K. B., który usiłował dokonać włamania do mieszkania w miejscowości T., gm. B., był zabór mienia w celu przywłaszczenia. Zauważając wskazane uchybienie - kwalifikowane jako obraza art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - Sąd II instancji w pełni popiera stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 5 grudnia 2013 r., II KK 212/13, (OSNKW 2014/5/38, LEX nr 1403871, Biul.SN 2014/4/16), zgodnie z którym mało precyzyjnie sformułowany opis czynu tylko wtedy należy uznać za rażąco niesprawiedliwy, gdy jego treść rodzi zasadniczej natury wątpliwości, np. co do tego, za jakie przestępstwo oskarżony w istocie został skazany. W niniejszej sprawie taka sytuacja natomiast nie ma miejsca. Wskazać bowiem należy, iż prokurator nie posłużył się wprawdzie słowami ustawy - co umknęło Sądowi meriti - ale użył znaczeniowo zbliżonego zwrotu z języka ogólnego, którego sens jest oczywisty. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż w języku potocznym słowo „zabór” utożsamiane jest z pojęciem „kradzieży” (por. postanowienie SN z dnia 7 lutego 2012 r., III KK 227/11, LEX nr 1119514; wyrok SN z dnia 24 czerwca 2013 r., V KK 435/12, LEX nr 1331400). Wskazaną ocenę wzmacnia również treść pisemnych motywów wyroku, z których wprost wynika okoliczność, iż K. B. podejmując próbę włamania się do mieszkania stanowiącego własność A. W. działał w celu dokonania kradzieży znajdujących się tam przedmiotów.

Reasumując, wprawdzie przy redagowaniu opisu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. nie zachowano należytej staranności postulowanej przez art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., tym niemniej opis ten, właściwie interpretowany, odpowiada pełnemu zespołowi wymaganych znamion (wskazując, że K. B. 1 listopada 2012 r. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania), co przemawia za słusznością dokonanego rozstrzygnięcia w omawianym zakresie.

Na końcu za pozbawiony racji uznać wypada zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec K. B. kar jednostkowych oraz łącznej pozbawienia wolności i powiązany z nim postulat o ich złagodzenie. W tym miejscu przypomnieć należy, że rażąca niewspółmierność wymierzonej kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za dane przestępstwo nie uwzględnia stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej oddziaływania społecznego z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że analiza pisemnych motywów wyroku prowadzi do przekonania, że Sąd Rejonowy wymierzając K. B. w wyroku odpowiednio w punktach: I-V oraz VII-XI kary pozbawienia wolności w wymiarze: 2 lat; 1 roku i 6 miesięcy, 3 miesięcy, 10 miesięcy, 5 miesięcy, 2 miesięcy, 3 miesięcy, 4 miesięcy, 10 miesięcy i 1 roku oraz 6 miesięcy, które następnie połączył węzłem kary łącznej w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględnił w sposób należyty, pomimo pewnej zwięzłości uzasadnienia w tym zakresie, wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Rozstrzygnięcie we wskazanym zakresie jest zatem w pełni prawidłowe i odpowiada prawu.

Zwrócić przy tym należy uwagę, iż Sąd meriti prawidłowo uznał, że w przedmiotowej sprawie okoliczności obciążające K. B. niwelują całkowicie łagodzące. Nie sposób bowiem przecenić - jak czynią to skarżący - faktu, iż wymieniony przyznał się częściowo do winy. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż oskarżony zmieniał swą postawę procesową w toku postępowania - wiele faktów podając wykrętnie lub wręcz nieprawdziwie. Prezentowanie przez niego takiego, a nie innego stanowiska uznać należy zatem jako obliczone na łagodniejsze potraktowanie jego osoby. Nie negując zatem

istnienia wskazanej okoliczności uznać wypada, iż nie mogła mieć ona istotnego wpływu na wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych oraz łącznej. Tym bardziej, jeśli weźmie się pod uwagę, że oskarżony - poprzednio już karany za czyny tożsame rodzajowo (k. 1989-1990) - dopuścił się wielu czynów, działał z pełną premedytacją i w celu osiągnięcia łatwego zysku. Z powyższego wynika zatem, iż fakt wcześniejszych skazań nie wywołał w nim żadnej krytycznej refleksji nad swoim dotychczasowym zachowaniem i skutecznie nie powstrzymał go od podejmowania kolejnych bezprawnych działań. Przedstawione okoliczności wskazują jednoznacznie, iż oskarżony prezentuje wysoki poziom demoralizacji, który przemawia za wymierzeniem mu kary adekwatnej do stopnia bezprawia zarzuconych i następnie przypisanych mu czynów. Uzasadnionym wydaje się tym samym pogląd, że brak dostatecznie dolegliwej kary - w przypadku takich sprawców jak K. B. - zamiast korygować ich osobowość, utwierdziłby ich w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwaliby ich społeczne cechy, zamiast je eliminować.

W przedmiotowej sprawie brak jest zatem przesłanek przemawiających za obniżeniem kar pozbawienia wolności za poszczególne przypisane oskarżonemu w wyroku czyny i ciągi przestępstw. Orzeczone kary jednostkowe są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, uwzględniają wszystkie przesłanki rzutujące na jej stopień, jak też pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. W konsekwencji brak było również podstaw do zmiany kary łącznej. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy wymierzając karę tę w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zastosował zasadę częściowej absorpcji, która jawi się ze wszech miar słuszną i korzystną dla oskarżonego - uwzględnia wszak w niezbędnym zakresie związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, nadto występującą między nimi zbieżność czasową. Nie można także pomijać, iż Sąd meriti był uprawniony do wymierzenia w omawianym przypadku kary łącznej w oparciu o zasadę kumulacji w wysokości 8 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

W tym miejscu wskazać należy - ustosunkowując się do zarzutu obrońcy naruszenia przez Sąd meriti art. 85 k.k. poprzez przywołanie go w podstawie prawnej orzeczenia wymiaru kary łącznej (punkt XII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku) - iż co do zasady przepis art. 91 § 3 k.k. stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej m. in. w przypadku jej orzekania w sytuacji, kiedy sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo. Tym niemniej wskazać wypada, iż warunkiem zastosowania art. 91 § 2 k.k. jest wystąpienie wszystkich przesłanek określonych w art. 85 k.k. Tym samym wskazanie w podstawie prawnej kary łącznej art. 85 k.k. obok art. 91 § 2 k.k. - chociaż nie jest konieczne - nie stanowi uchybienia skutkującego potrzebą czynienia w tym zakresie modyfikacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 25.09.2012 r., II AKa 157/12, LEX nr 1220423).

Na tle powyższego nie budzi także zastrzeżeń pod względem prawidłowości orzeczenie wobec oskarżonego - w oparciu o art. 46 § 1 k.k. - obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych wskazanych w punkcie XIII wyroku.

W konsekwencji stwierdzić trzeba, że ustalenia Sądu Rejonowego w pełni zasługują na aprobatę, są one uszczegółowione i wynikają z wnikliwej analizy przeprowadzonych dowodów; ocena zaś tych dowodów dokonana została z zachowaniem wymagań określonych w art. 7 k.p.k., jest ona całościowa i nie pomija żadnej istotnej z punktu widzenia rozstrzygnięcia okoliczności. Dlatego też zaskarżony wyrok jako słuszny i sprawiedliwy należało utrzymać w mocy (art.437§ 1 k.p.k.)

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zaś o opłacie za jego obronę wykonywaną w postępowaniu odwoławczym z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 pkt. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust 2 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348). O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. Sąd II instancji orzekł natomiast na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając je od oskarżonego w wysokości 1.000 zł.